

Епілепсія Зникає!

грудень 2002 р.

Мене звати Тетяна. Я із Івано-Франківська. Хочу описати із свого життя один найпрекрасніший день. Це відбулося 3-го жовтня, 2002 р. Я поїхала до м. Львова, вул. Зелена, 385, до Церкви св. Михаїла на Службу Божу.

В той день туди приїжджали наші гості із Канади, пан Михайло і пані Олена Рожелюк. Вони розповідали про своє життя, а нас українців оздоровлювали своїми молитвами, медальйонами Пречистої Діви в Гарабандалі (Іспанія), де Вона появлялася на протязі чотирьох років (1961-65). Мені дуже сподобалося саме відношення цих людей до нас українців. Яка любов, щирість, чистота душ.

ФОТО: Олена й Михайло Рожелюки в церкві св. Михаїла у Львові.

Хочу розповісти особисто свої відчуття і заодно подякувати п-ву Рожелюк.

Коли я підійшла до п. Михайла і я сказала, що хворію на епілепсію, він поставив мені свою руку з медальйоном св. Пречистої Діви на голову, потім на серце. Так глянув на мене і йому почали капати сльозинки. Пройшла невелика пауза і почав молитися: Молитися, просити Бога, Пречисту Діву, щоб Вони простили мені цей гріх і щоб ця нечисть відпустила мене.

Мене це так здивувало. Мало того, що людина молиться, просить за тебе і ще як переживає за твого долю. А здивувало тому, що в храмі я ж була не одна, крім мене там було біля п'яти тисяч людей і над кожною треба було окремо працювати, тобто молитися, просити Бога, Пречисту Діву за здоров'я, щастя, вдачу ... В мене навіть в голові не вкладається -- скільки праці, скільки роботи зроблено цими людьми з Канади для українців -- це тяжко уявити, не те що зробити, а вони зробили все, що змогли. Навіть не порахувалися із своїм часом, що за пару годин у них літак і були з нами до посліднього - це просто неймовірно, але це правда!

Правду кажучи, не знаю ще, і не дуже хочу наперед щось говорити, але те, що в мене, після п. Рожелюк їхніх молитов, появилoся зовсім дивне відчуття, таке враження, що я здорова вже людина. Дякую п. Рожелюк і Богу, але присутпів іще від тоді не було. І хочу вірити, що так буде далі і завжди.

А порадили поїхати до м. Львова на зустріч також зовсім незнайомі люди: панство Шиптур: п. Люба і п. Богдан. І за це дуже дякую їм. Нехай благословить їх Господь! Амінь!

Тетяна
м. Івано-Франківск, Україна
грудень 2002 р.
